

LBRIS

We know
books

Spune-mi unde te doare, iar eu îți voi spune de ce

Strigătele corpului sunt mesaje ale sufletului

Elemente de psihoenergetică

MICHEL ODOUL

Traducerea din limba franceză:

Cristian HANU

ADEVĂR DIVIN

Brașov, 2018

Copyright © 2017 Editura Adevăr Divin.

Titlul original în limba franceză *Dis-moi où tu as mal, je te dirai pourquoi*, de Michel ODOUL.

Copyright © Éditions Albin Michel – Paris 2002.

Ediția originală a fost publicată în 2002 de Éditions Albin Michel.

Prezenta ediție este publicată prin acord contractual încheiat cu Éditions Albin Michel din Franța.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Odoul, Michel

Spune-mi unde te doare, iar eu îți voi spune de ce : strigătele corpului sunt mesaje ale sufletului : elemente de psihoenergetică / Michel Odoul ; trad.: Cristian Hanu. - Brașov : Adevăr Divin, 2018

ISBN 978-606-756-030-5

I. Hanu, Cristian (trad.)

615

2

Editor: Cătălin PARFENE

Tehnoredactare și copertă: Florin DRUȚU

Corectură: Elena MĂLNAI

CUPRINS

Prefață.....	vii
Introducere	xi

Partea întâi	1
---------------------------	----------

Câteva aspecte filozofice. Cum trebuie înțeles jocul vieții?.....	3
--	----------

Procesul încarnării	4
---------------------------	---

Calea vieții sau Legenda personală.....	5
---	---

Cerul anterior și Cerul posterior.....	8
--	---

Planul Conștient și Planul Inconștient.....	17
---	----

Traducerile fiziologice	32
-------------------------------	----

Tensiunile psihice și psihologice	33
---	----

Traumatismele corpului și ale membrilor.....	34
--	----

Bolile organice și psihologice	36
--------------------------------------	----

Actele „ratate”	38
-----------------------	----

Efectul de oglindă	40
--------------------------	----

Partea a doua	45
----------------------------	-----------

Cum se petrec lucrurile? Cum putem unifica ceea ce există în interiorul nostru?	47
--	-----------

Conceptul de „om între cer și pământ”	47
---	----

Repartițiile Yin/Yang în interiorul corpului fizic	67
--	----

Partea a treia	87
-----------------------------	-----------

Starea de lucruri. Mesajele simbolice ale corpului	89
---	-----------

Despre folosirea fiecărui organ sau a fiecărei părți corporale	89
--	----

Celelalte părți ale corpului și despre unele afecțiuni particulare....	175
--	-----

Concluzie	195
-----------------	-----

Câteva aspecte filozofice

Cum trebuie înțeles jocul vieții?

„Cine înțelege corect ideea de providență nu merge pe lângă un zid care stă să se prăbușească.”

– MONG TSEU.

Este foarte greu să înțelegem relațiile dintre corp și minte, inclusiv semnificația bolilor și durerilor fizice în raport cu cele ale sufletului, dacă nu ne lărgim perspectiva asupra omului și a vieții sale. Dacă rămânem la perspectiva care consideră omul o simplă „mașinărie” alcătuită din piese independente și interschimbabile, în funcție de progresul tehnicilor științei, relațiile pe care le voi stabili într-o secțiune ulterioară a cărții (citând alți autori) vor părea că țin de magie, de clarviziune sau pur și simplu de fantezia imaginară.

Și totuși, noi trebuie să înțelegem cum și de ce apar manifestările fizice, simptomele, bolile și accidentele, în relație cu ceea ce se petrece în interiorul nostru. Simpla observație mecanicistă nu poate face acest lucru, căci perspectiva ei este mult prea focalizată asupra simptomelor, iar câmpul ei de observație (în timp și în spațiu) este mult prea îngust. De aceea, ea nu poate ajunge vreodată la adevăratele cauze, pe care le pune pe seama hazardului (accidentelor) sau a elementelor exterioare ale vieții (virusii, microbii, hrana, mediul etc.).

Dacă vom lărgi această perspectivă și dacă vom observa omul în cadrul său global – fizic și temporal – noi vom putea stabili din nou

legăturile dintre lucruri. Acest lucru au încercat să îl facă religiile (de la cuvântul latin *religere* – a lega): să îi confere omului dimensiunea sa veritabilă, care este înainte de toate spirituală. Numai în acest fel vom putea înțelege noi menirea omului pe Pământ, și în consecință motivele bolilor sale.

Procesul încarnării

Din perspectiva orientală, viața s-a născut din Haos. Magma informă și dezordinea aparentă pe care o „descoperă” astăzi știința modernă, și îndeosebi mecanica cuantică, altfel spus Haosul, s-a ordonat sub acțiunea unei forțe structurante: Tao. La rândul lui, acesta s-a structurat prin manifestarea principiilor Yin și Yang, ale căror reprezentări terestre sunt Cerul (Yang) și Pământul (Yin) – vezi ilustrația de la pagina 59.

Plasat între acești doi poli, omul se află la răscrucea dintre aceste două expresii energetice ale lui Tao, la care vom reveni ceva mai târziu. Atunci când se naște din magma haotică, ființa umană nu este decât o vibrație energetică lipsită de formă, pe care taoiștii o numesc *Chenn*-ul Prenatal și pe care noi o numim spirit sau suflet, în funcție de convingerile noastre. Pentru a putea exista, acest *Chenn* trebuie să se bazeze pe vibrațiile Yin ale unei femei (mama) și pe cele Yang ale unui bărbat (tatăl). Amestecul elaborat al acestor trei energii (*Chenn* + energia mamei + energia tatălui) îi permite sufletului să se încarneze, adică să existe într-un corp fizic.

De bună seamă, acest proces de încarnare este infinit mai complex. Am scris deja pe această temă o altă carte mai completă și voi explica într-un capitol ulterior cum se petrece acest proces la nivelul energiilor. Până atunci, această explicație este suficientă pentru a putea înțelege ceea ce urmează. Este interesant însă să studiem cum se derulează acest proces în funcție de conceptele de Cer Anterior și de Cer Posterior, prin urmărirea unei căi pe care Tradiția o numește: „Calea Vieții”. Personal, îmi place foarte mult și

expresia folosită de Paulo Coelho în frumoasa sa carte, *Alchimistul*: „Legenda Personală”. Într-adevăr, aceasta exprimă semnificația profundă și inițiativă a Căii Vieții.

Calea vieții sau Legenda personală

Calea Vieții este un fel de direcție pe care orice ființă umană trebuie să o urmeze în decursul existenței sale. O putem compara cu scenariul unui film sau cu „traseul” pe care trebuie să îl respecte un șofer de autobuz. Noi avansăm pe această cale cu ajutorul unui vehicul particular, care este corpul nostru fizic. Orientalii propun o imagine mai interesantă pentru acest vehicul și pentru această Cale a Vieții. Ei susțin că noi suntem precum un car sau o caleașcă ce reprezintă corpul nostru fizic, care circulă pe un drum ce simbolizează viața (sau mai bine zis Calea Vieții). Să vedem până unde putem împinge această comparație.

Calea pe care circulă caleașca este un drum de țară. La fel ca orice drum de țară, ea include tot felul de gropi, denivelări, hârtoape, bolovani și șanțuri laterale. Gropile și hârtoapele simbolizează dificultățile cu care ne confruntăm de-a lungul vieții. Șanțurile laterale sunt tiparele deja existente pe care le preluăm de la alții și pe care le reproducem. Denivelările reprezintă regulile pe care trebuie să le respectăm. Dacă depășim o anumită viteză, riscăm să ne accidentăm. Drumul trece uneori prin curbe care împiedică vizibilitatea, iar altele prin porțiuni de ceață ori prin furtuni. Acestea corespund – de bună seamă – acelor perioade din viața noastră în care ne simțim „în ceață”, neînțelegând ce se întâmplă și neputând anticipa mișcările noastre următoare, întrucât suntem lipsiți de „vizibilitate”.

Această caleașcă este trasă de doi cai, unul alb (Yang), care stă în partea stângă, și altul negru (Yin), care stă în partea dreaptă. Cei doi cai simbolizează emoțiile noastre. Acestea sunt cele care ne mână înainte, ajutându-ne să avansăm prin viață. Caleașca este condusă de un vizitiu, și anume mintea noastră conștientă. Ea are patru roți, două anterioare (brațele), care conferă direcția sau mai

bine zis urmează direcția imprimată de vizitiu cailor, și două posterioare (picioarele), care transportă încărcătura (fiind întotdeauna mai mari decât cele anterioare). În interiorul caleștii se află un pasager pe care nimeni nu îl vede. Acesta este Stăpânul sau Ghidul nostru Interior, așa-numitul Inconștient sau Conștiința noastră Holografică. Creștinii îl numesc „Îngerul păzitor”.

Caleașca noastră personală avansează așadar pe calea vieții, condusă în aparență de mintea noastră conștientă. Spun „în aparență” deoarece deși aceasta este vizitiul, cel care i-a transmis aceștia destinația a fost pasagerul. Vom regăsi această explicație mai târziu, când vom vorbi despre Cerul Anterior și despre Inconștient, inclusiv despre alegerile stabilite de *Chenn*-ul Prenatal, apoi de *Chenn*-ul Încarnat. Așadar, caleașca este condusă de vizitiu, care este mintea noastră conștientă. De calitatea vigilenței sale și de comportamentul său (ferm, dar blând în același timp) depind calitatea și confortul călătoriei (existenței) noastre. Dacă vizitiul brutalizează caii (emoțiile) și îi biciuiește, aceștia se vor enerva și vor începe să galopeze, cu riscul ca vizitiul să piardă controlul asupra caleștii, iar aceasta să sufere un accident. Într-o manieră similară, emoțiile noastre ne pot conduce uneori la acte iraționale sau chiar periculoase. Dacă vizitiul este prea relaxat și îi lipsește vigilența, atelajul poate intra într-un șanț lateral (de pildă, noi putem repeta tiparele greșite ale părinților noștri), pășind pe urmele altora și riscând să ajungem în aceeași fundătură ca aceștia. Într-o manieră similară, dacă nu este vigilent, vizitiul nu va putea evita gropile, hârtoapele și pietrele (loviturile și greșelile vieții), iar călătoria va fi extrem de neconfortabilă pentru caleașcă, vizitiu și pentru Stăpânul sau Ghidul Interior.

Dacă vizitiul adoarme sau nu ține ferm frâiele, caleașca va fi dirijată de cai (emoții). În cazul în care calul negru este mai puternic decât cel alb (pentru că l-am hrănit mai bine...), caleașca va trage către dreapta, iar noi vom fi călăuziți de imaginile emoționale materne. Dacă cel care domină este calul alb, din cauză că îl favorizăm, caleașca va trage către stânga, iar noi vom fi influențați

de reprezentările emoționale paterne. Dacă vizitiul conduce prea rapid, forțând caii, așa cum procedăm adeseori, sau dacă aceștia o iau la galop, există riscul major ca atelajul să intre într-un șanț și să se răstoarne, oprindu-se într-o manieră violentă și cu multe stricăciuni (accidentele sau traumatismele pe care le suferim).

Adeseori, o roată sau o piesă a caleștii cedează (boală), fie pentru că era prea fragilă, fie pentru că atelajul a trecut peste prea multe gropi și pietre (comportamente și atitudini inadecvate). În acest caz, ea trebuie reparată. În funcție de gravitatea stricăciunilor, noi putem face singuri acest lucru (prin odihnă, cicatrizare etc.), putem apela la un depanator (medicina naturală) sau – dacă accidentul este mai grav – la un reparator (medicina modernă). Este foarte important în acest caz să nu ne limităm doar să schimbăm piesa deteriorată, ci să reflectăm la comportamentul vizitiului, respectiv la schimbarea propriului nostru comportament, a atitudinii noastre în fața vieții, dacă dorim să nu repetăm „pana” sau accidentul.

Uneori, caleașca traversează zone cu vizibilitate redusă, în care nu vedem efectiv pe unde mergem și încotro ne îndreptăm. Este posibil să fie vorba de o simplă curbă, pe care o vedem din timp și pentru care ne putem pregăti anticipat. În acest scop, putem încetini viteza, putem stabili în ce direcție o apucă drumul și putem urma curba ținând ferm în frâu caii (controlându-ne ferm emoțiile atunci când dorim să trecem printr-o schimbare prestabilită sau inedită). Dacă trecem printr-o furtună sau printr-o porțiune de ceață, caleașca devine și mai greu de controlat. În acest caz, trebuie să navigăm orbește, încetinind și ținând cont de bornele de pe marginea drumului, din imediata noastră apropiere. În această etapă trebuie să facem dovada unei încrederi totale, ca să nu zic „orbească”, în Calea Vieții noastre (legile naturale, regulile Tradiției, credința etc.) și în Stăpânul sau Ghidul Interior (Inconștientul) care a ales acest drum. În aceste etape ale vieții ne simțim pierduți „în ceață” și nu mai știm încotro ne îndreptăm. Tot ce putem face în astfel de momente este să lăsăm viața să ne ghideze.

LBRIS | We know

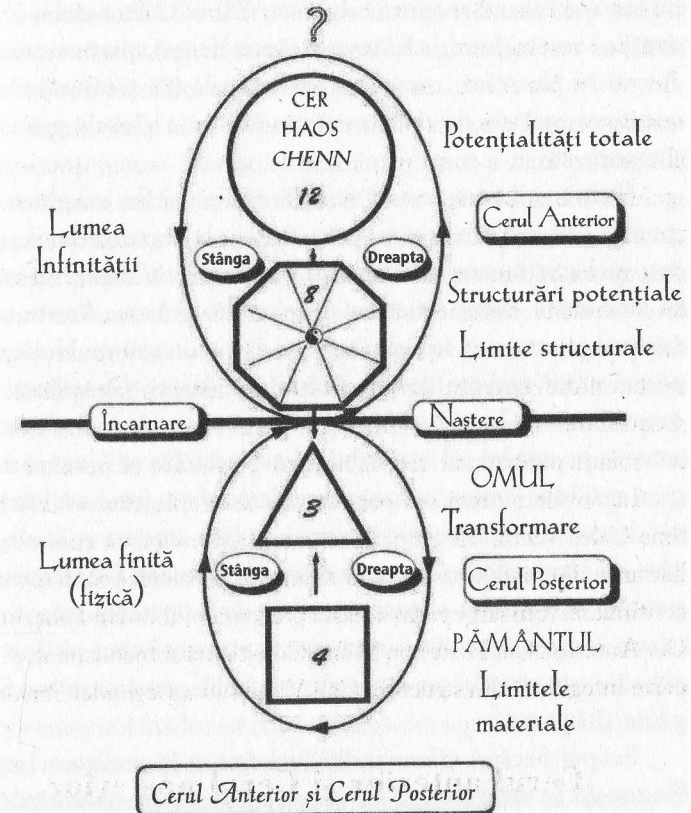
În sfârșit, se poate întâmpla să ajungem la o intersecție sau la o bifurcație. Dacă nu există indicatoare, nu putem ști în ce direcție să o apucăm. În acest caz, vizitiul (mințea conștientă sau intelectul) poate lua o decizie la întâmplare, dar riscul de a se înșela, adică de a se rătăci, este mare. Cu cât vizitiul este mai sigur de el, fiind convins că știe și controlează bine situația, cu atât mai convins va fi el că știe în ce direcție trebuie să o apuce, cu riscurile de rigoare însă. În acest caz, ne aflăm la latitudinea „tehnocratului raționalist” din noi, adică a rațiunii și a intelectului nostru, care cred că pot rezolva orice. Pe de altă parte, dacă intelectul este smerit și onest cu el însuși, el îl va întreba pe pasager (Stăpânul sau Ghidul Interior) încotro trebuie să o apuce. Acesta știe perfect încotro se îndreaptă și cunoaște destinația finală, pe care i-o poate indica vizitiului. Acesta o va apuca în direcția corectă, dar numai dacă a fost capabil să înțeleagă mesajul pasagerului său. Într-adevăr, caleașca face adeseori foarte mult zgomot, așa că vizitiul trebuie să o oprească pentru a purta un dialog cu Stăpânul sau Ghidul Interior. Acestui scenariu îi corespund pauzele și momentele în care simțim uneori nevoia să ne izolăm, pentru a ne regăsi, întrucât ni se pare că ne-am rătăcit.

Imaginile de mai sus par extrem de simple, dar descriu foarte bine Calea Vieții. Ele ne ajută să înțelegem mai ușor cum se petrec lucrurile din viața noastră și ce anume le poate face să derapeze. În continuare, vom lărgi puțin această prezentare, abordând noțiunile de Cer Anterior, Cer Posterior, Mințea Conștientă și Inconștient, care fac parte integrantă din structura Căii Vieții sau a Legendei Personale.

Cerul anterior și Cerul posterior

Filozofia taoistă consideră că în viața oricărui om există două planuri. Primul este cel care îi precede nașterea, iar al doilea cel de după aceasta. Într-adevăr, nașterea marchează trecerea pragului între cele două „Ceruri”, după cum le numește această filozofie. Așadar, Cerul Anterior reprezintă tot ceea ce „există” sau se petrece înainte de naștere, adică de momentul în care omul devine

manifest în lumea noastră fizică, iar Cerul Posterior tot ce există sau se petrece „după” naștere, până în momentul morții. Schema de mai jos ne ajută să vizualizăm mai bine aceste planuri, și deci să detaliem diferitele nivele ale acestora.

■ Cerul Anterior

Ce se întâmplă pe acest nivel? În ce constă jocul vieții în această etapă? Cerul Anterior reprezintă întreaga etapă preexistentțială

a unui individ. Pe acest nivel există și se structurează *Chenn*-ul Prenatal, concept care se apropie cel mai mult de cel occidental de suflet. Acest Cer corespunde lumii infinității, întrucât nu conține limite, nici în timp, nici în spațiu. El conține în sine toate potențialitățile vieții, putând fi reprezentat printr-un cerc (ale cărui puncte sunt situate la o distanță egală de centru). Acesta este nivelul Haosului sau al magmei originare. *Chenn*-ul Prenatal individual aparține acestei lumi, la fel cum picătura de apă aparține oceanului. Acesta își păstrează „conștiința” individuală (de picătură), dar este conștient inclusiv de apartenența sa la lumea globală prezentă în memoria sa.

Pentru a ilustra această conștiință, eu prefer imaginea hologramei. Într-adevăr, fiecare punct dintr-o hologramă este amplasat într-o manieră coerentă (lumina), întrucât „știe” faptul că conține în sine toate datele (memoria) celorlalte puncte. Acesta este și motivul pentru care folosesc termenul de „Conștiința Holografică” atunci când vorbesc despre *Chenn* sau despre Conștiința cu C mare. Această Conștiință Holografică se regăsește inclusiv în ființa umană, pe nivelul cel mai subtil al acesteia. Ea ne ajută să înțelegem mai bine cum se ordonează noile celule în jurul ovulului până când acesta se transformă într-un om (sau într-un animal) complet, ori procesul permanent de reînnoire celulară. De asemenea, ne permite să avansăm o ipoteză extrem de interesantă referitoare la aceste mistere ieșite din comun care sunt: cicatrizarea pe de o parte și bolile „structurale” precum cancerul, bolile autoimune sau SIDA, pe de altă parte.

Scopul fiecărui *Chenn* individual este să își realizeze Legenda Personală. În acest scop, el trebuie să trăiască toate polaritățile existențiale pentru a le transcende și pentru a deveni ceea ce se numește o ființă „realizată”. Cu toții avem de îndeplinit propriile „munci ale lui Hercule”. Limitele materiale ale lumii manifestate (timpul, spațiul și materia) nu permit experimentarea simultană a tuturor potențialităților. De aceea, această experiență trebuie repetată de mai multe ori, până la epuizarea întregii palete disponibile. Cu alte

cuvinte, *Chenn*-ul trebuie să se reîncarneze, trecând astfel dintr-o clasă în alta a acestei școli particulare a vieții. La fel ca în cazul oricărei alte școli, anumite cursuri sau lecții se dovedesc foarte greu de integrat, de acceptat sau chiar de înțeles. De aceea, *Chenn*-ul trebuie să le reia. În acest scop, el trebuie să se reîncarneze pentru a repeta lecția neînvățată ori abandonată. Acesta este însuși fundamentul reîncarnării. De altfel, vom vedea mai târziu că un principiu echivalent numit „reproducerea tiparelor” există inclusiv în Cerul Posterior, adică în viața conștientă prezentă.

Ajungem astfel la conceptul „karmic” de viață, despre care vorbesc anumiți autori. Doresc să reamintesc încă o dată principalul argument care stă la baza karmei, căci nu toată lumea îl înțelege corect. Este vorba de o conceptualizare evolutivă a vieții, și nu de o filozofie punitivă despre care vorbesc unii oameni care se simt ei înșiși vinovați, datorită culturii lor iudeo-creștine. Nimeni nu revine în această lume pentru a-și plăti datoriile din alte vieți sau pentru a fi pedepsit pentru ele. Această viziune maniheistă nu are niciun echivalent la nivel energetic, căci aici conceptul de bine și de rău nu există. De altfel, nu putem vorbi nici de un simț „istoric” al înlănțuirii karmice, căci valorile morale se schimbă de la o epocă la alta, odată cu tradițiile și cu culturile. Principiul karmic este infinit mai simplu și se bazează pe necesitatea experimentării și integrării tuturor potențialităților vieții. Școala vieții se desfășoară la fel ca toate școlile, având cursuri, recreații, lecții de învățat și de înțeles până când devin integrate, dar și „facturi” care trebuie plătite pentru comportamentul inadecvat (care nu respectă regulile jocului; cu alte cuvinte, comportamentul obraznic).

Astfel apare confuzia legată de aspectul punitiv al karmei. O factură care trebuie să fie plătită nu reprezintă însă o pedeapsă. Ea nu arată altceva decât că fiecare cauză este asociată cu un efect, că fiecare comportament conduce la un rezultat și că dacă acest comportament nu corespunde regulilor de funcționare a planului respectiv, el produce un rezultat nesatisfăcător sau dezagreabil. Să luăm un exemplu simplu: dacă simțim nevoia să mâncăm ceva dulce,

noi știm că putem găsi un astfel de produs în orice patiserie. De îndată ce mâncăm produsul respectiv, nevoia noastră de dulce dispare. Dacă ne-au înghețat mâinile și le apropiem de o plită încinsă, ne vom încălzi. Pe de altă parte, știm foarte bine că dacă punem mâna pe plită ne putem arde, așa că trebuie să menținem o anumită distanță de aceasta. Dacă ne grăbim foarte tare și dacă atingem fără să vrem plita în dorința de a ne încălzi, va trebui să plătim factura pentru acțiunea noastră pripită, sub forma unei arsuri. De bună seamă, această arsură nu reprezintă o pedeapsă, ci pur și simplu rezultatul unui comportament inadecvat, care nu respectă criteriile situației cu care ne confruntăm. Procesul este absolut similar inclusiv la nivel psihologic. *Nicio suferință nu reprezintă o pedeapsă, adică o sancțiune stabilită, decisă și aplicată de cineva din afara noastră, ci un simplu efect sau rezultat logic al unui proces comportamental dat.* În cazul de față, comportamentul nostru nu a fost adecvat legilor contextuale, deci a produs o factură negativă, sub forma suferinței sau a arsurii. În exemplul cu patiseria, comportamentul manifestat prin cumpărarea produsului corespunde legilor contextuale, așa că produce o factură pozitivă, sub forma satisfacerii dorinței noastre. Pe de altă parte, dacă acest comportament devine excesiv (bulimie), el nu mai este în acord cu legile naturale și conduce automat la o factură negativă, de pildă sub forma supraponderabilității.

Să revenim acum la Cerul Anterior. Ce se întâmplă aici? *Chenn*-ul ia decizia să trăiască o viață fizică, să își realizeze Legenda Personală, Calea Vieții, și să învețe astfel o lecție în această viață. Pentru a putea învăța această lecție, el trebuie să dispună de instrumentele necesare acestei realizări. În consecință, alegerea sa se face în funcție de scopul stabilit, de lucrarea pe care trebuie să o execute, dar și de experiențele deja trăite și integrate, care nu vor mai trebui repetate. Toate aceste date „anterioare” sunt „scrise” în ceea ce unii numesc *Anale Akasha-ice*, un fel de mitologie interioară alcătuită din amintiri holistice (holografice) ale fiecărui suflet, pe care taoiștii o numesc „vechile amintiri” sau „amintirile anterioare”. După ce își stabilește instrumentele necesare pentru a trăi noua sa

potențialitate, *Chenn*-ul își alege structurile și limitele care îi vor permite să își experimenteze alegerile în cele mai bune condiții – deopotrivă cele mai favorabile, dar și cele mai eficiente.

Această noțiune de eficacitate este reductibilă, neînsemnând nici pe departe confortabilă sau agreabilă. Acesta este un aspect crucial al Căii Vieții. Așa cum am văzut mai devreme, orice drum poate avea șanțuri laterale sau curbe marcate de zdruncinături și de pierderea vizibilității. Acest lucru nu este deloc întâmplător, căci toate legendele se împlinesc prin intermediul încercărilor. Astrologia, și îndeosebi cea karmică, ne poate ajuta să înțelegem mai bine aceste aspecte. Alegerea condițiilor de realizare pune în scenă datele opțiunii de încarnare, respectiv toate condițiile fizice și de mediu. Epoca, familia, țara, regiunea, sexul, rasa etc., devin cadrul structural al încarnării și conferă limitele materiale realizării existențiale a încarnării alese de *Chenn*.

■ Cerul Posterior

Prin încarnare, iar apoi prin naștere, noi părăsim planul Cerului Anterior și trecem în Cerul Posterior. *Chenn*-ul Prenatal se atașează de un suport (ovulul fecundat) care corespunde frecvenței sale de vibrație, ales de el. Lui i se adaugă energiile părinților care au fecundat acest ou magic, care se va transforma într-o ființă umană. La acest amestec de energii se adaugă și energiile mediului inconjurător (cele planetare, ale locului și ale epocii), dând naștere *Chenn*-ului individual. În această stare încă „inactivă”, acesta continuă să se îmbogățească prin integrarea acestor informații, până când se naște. După tăierea cordonului ombilical, el devine cu adevărat activ. Așa se explică de ce sunt calculate temele astrologice începând cu data nașterii, nu cu cea a concepției.

Ce se întâmplă în continuare la nivelul Cerului Posterior? *Chenn*-ul este încarnat acum într-o lume finită. Limitele caracterizează lumea materială și tangibilă. Ființa devine încarnată și își trăiește existența într-un corp fizic supus constrângerilor materiale.